

Justitsministeren

Washington, D.C.

24. marts 2019

Højtærede Lindsey Graham
Formand, Retsudvalget
Senatet

290 Russell Senate Office Building 2132 Rayburn House Office Building Washington, D.C. 20510
Washington, D.C. 20515

Højtærede Jerrold Nadler
Formand, Retsudvalget
Repræsentanternes Hus

Højtærede Dianne Feinstein
Medlem, Retsudvalget
Senatet

331 Hart Senate Office Building 1504 Longworth House Office Building Washington, D.C. 20510
Washington, D.C. 20515

Højtærede Doug Collins
Medlem, Retsudvalget
Repræsentanternes Hus

Kære formand Graham, formand Nadler, medlem Feinstein og medlem Collins:

Som tillæg til bekendtgørelsen, som blev fremsendt fredag den 22. Marts 2019, henvender jeg mig i dag til jer for at underrette jer om Den Særlige Anklager Rober S. Mueller III's hovedkonklusioner og for at oplyse jer om status på min indledende redegørelse af rapporten, som han har udarbejdet

Den Særlige Anklagers rapport

I fredags indsendte Den Særlige Anklager en "fortrolig rapport, der redegør for afgørelsen om tiltalerejsning eller tiltalefrafald", som han er kommet frem til, i overensstemmelse med 28 C.F.R. 600.8(c). Hans rapport har titlen "Rapport om efterforskningen af russisk indblanding i præsidentvalget i 2016". Selv om min redegørelse endnu ikke er afsluttet, mener jeg, at det er i offentlighedens interesse at beskrive rapporten og sammenfatte Den Særlige Anklagers hovedkonklusioner samt resultaterne af hans efterforskning.

Rapporten gør rede for, at Den Særlige Anklager og hans medarbejdere grundigt har undersøgt påstande om, at medlemmer af Donald J. Trumps præsidentvalgkamp samt andre, der havde forbindelse til denne, konspirerede med den russiske regering i dets forsøg på at blande sig i USA's præsidentvalgkamp i 2016 eller forsøgte at forhindre den dertilhørende føderale efterforskning.

I rapporten anfører Den Særlige Anklager, at han i udarbejdelsen af efterforskningen ansatte 19 jurister, som fik assistance af et hold bestående af cirka 40 FBI-agenter, efterforskningsanalytikere, efterforskere af økonomisk kriminalitet samt andre professionelle medarbejdere. Den Særlige Anklager udstedte mere end 2800 vidneindkaldelser og foretog mere end 500 ransagninger, indhentede

mere end 230 retskendelser om kommunikationsoplysninger, udstedte næsten 50 godkendelser af udvidet teleoplysning og udsendte 13 anmodninger til udenlandske myndigheder om bevismateriale og afhørte omkring 500 vidner. .

Den Særlige Anklager formåede at få en række tiltalerejsninger og domfældelser af fysiske og juridiske personer i forbindelse med efterforskningen - alle disse har været kendt for offentligheden. Under efterforskningen henviste Den Særlige Anklager også adskillige sager til andre instanser til yderligere opfølgning. Rapporten henstiller ikke til, at der rejses flere tiltaler og Den Særlige Anklager rejste ingen forseglede anklager, der endnu ikke er blevet offentliggjort. Herunder opsummerer jeg hovedkonklusionerne i Den Særlige Anklagers rapport.

Russisk indblanding i det amerikanske præsidentvalg 2016. Den Særlige Anklagers rapport består af to dele. Den første beskriver resultaterne af Den Særlige Anklagers undersøgelse af Ruslands indblanding i det amerikanske præsidentvalg i 2016. Rapporten opridser Ruslands indsats på at påvirke valget og dokumenterer forbrydelser begået af personer med forbindelse til den russiske regering i forbindelse med den indsats. Rapporten forklarer desuden, at et væsentligt kriterium for undersøgelsen var, om amerikanere – herunder individer med tilknytning til Trumps valgkampagne – deltog i de russiske konspirationer for at påvirke valget, hvilket ville være en føderal forbrydelse. Den Særlige Anklagers undersøgelse påviste ikke, at Trump-kampagnen eller personer med tilknytning til den var i ledtog eller samarbejdede med Rusland i deres indsats for at påvirke det amerikanske præsidentvalg i 2016. Som rapporten erklærer: “[U]ndersøgelsen kunne ikke fastslå, at medlemmer af Trumps valgkampagne stod i ledtog med eller samarbejdede med den russiske regering i deres indsats for indblanding i valget. ”1

Den Særlige Anklagers undersøgelse afgjorde, at der var to hovedindsatser fra russisk side for at påvirke valget i 2016. Den første indbefattede forsøg fra en russisk organisation, Internet Research Agency (IRA), på at sprede misinformation og udføre operationer på sociale medier i USA, der skulle sprede social splid med det slutmål at påvirke valget. Som anført foroven fastslog Den Særlige Anklager ikke, at nogen amerikansk person eller nogen i eller med forbindelse til Trumps valgkampagne stod i ledtog med eller bevidst samarbejdede med IRA i deres indsats, selvom Den Særlige Anklager rejste tiltale mod en række russiske statsborgere og enheder med forbindelse til disse aktiviteter.

Det andet element inkluderede Ruslands regerings indsats for at udføre computerhacking-operationer, der skulle indsamle og sprede oplysninger for at påvirke valget. Den Særlige Anklager fastslog, at russiske regeringsaktører med held hackede sig ind i computer og skaffede sig emails fra personer med tilknytning til Clinton-kampagnen og den demokratiske partiorganisation samt spredte de materialer gennem forskellige mellemlid, herunder WikiLeaks. Baseret på disse aktiviteter rejste Den Særlige Anklager tiltale mod en russisk militærofficer for at deltage i en sammensværgelse for at hacke sig ind i computere i USA med det formål at påvirke valget. Men som angivet foroven, konstaterede Den Særlige Anklager ikke, at Trump-kampagnen eller nogen med tilknytning til den konspirerede eller samarbejdede med den russiske regering i denne indsats, til trods for adskillige tilbud fra individer med tilknytning til Rusland om at hjælpe Trump-kampagnen.

1 I vurderingen af potentielle konspirationsanklager undersøgte Den Særlige Anklager også, om medlemmer af Trump-kampagnen ”samarbejdede” med russiske aktiviteter for at blande sig i valgkampen. Den Særlige Anklager definerede ”samarbejde” som en ”aftale – udtalt eller erklæret – mellem Trump-kampagnen og den russiske regering i forhold til indblanding i valget.”

Forhindring af rettens gang. Rapportens anden del adresserer en række handlinger fra præsidentens side – hvoraf de fleste har været emne for offentlig rapportering – som Den Særlige Anklager efterforskede som potentielt at kunne give anledning til bekymring for forhindring af rettens gang. Efter en ”grundig, faktuel undersøgelse” af disse spørgsmål overvejede Den Særlige Anklager, om adfærden skulle evalueres ifølge ministeriets standarder for beslutninger om tiltalerejsning og tiltalefrafald, men besluttede i sidste ende ikke at foretage en traditionel beslutning om tiltale. Den Særlige Anklager nåede derfor ikke frem til en konklusion – i den ene eller den anden retning – om hvorvidt den undersøgte adfærd udgjorde forhindring af rettens gang. For hver af de undersøgte handlinger fremfører rapporten I stedet beviser for begge sider af sagen og kommer ikke med afklaring om, hvad Den Særlige Anklager ser som ”vanskelige spørgsmål” om lovgivning og fakta om, hvorvidt præsidentens handlinger og hensigter kunne ses som forhindring af rettens gang.. Den Særlige Anklager erklærer, at ”mens denne rapport ikke konkluderer, at præsidenten begik en forbrydelse, så renses den ham heller ikke.”

Den Særlige Anklagers beslutning om at beskrive fakta I sin undersøgelse uden at nå frem til juridiske konklusioner gør, at det er op til justitsministeren at afgøre, om handlingerne beskrevet i rapporten udgør en forbrydelse. I løbet af efterforskningen har Den Særlige Anklagers kontor haft drøftelser med bestemte medarbejdere fra ministeriet angående mange af de juridiske og faktuelle spørgsmål i Den Særlige Anklagers efterforskning af forhindring af rettens gang. Efter at have gennemgået Den Særlige Anklagers endelige rapport om disse spørgsmål, at have konsulteret med medarbejdere fra ministeriet, herunder lovkontoret og at have anvendt principperne for føderal tiltalerejsning, der er vejledende for vores beslutninger om at rejse tiltale, har vicejustitsminister Rod Rosenstein og jeg konkluderet, at beviserne fremført I Den Særlige Anklagers undersøgelse ikke er tilstrækkelige til at bestemme, at præsidenten gjorde sig skyldig i forhindring af rettens gang. Vores beslutning blev taget uden hensyntagen til og er ikke baseret på de forfatningsmæssige overvejelser omkring tiltale og retsforfølgelse af en siddende præsident.¹

I denne beslutning noterede vi os, at Den Særlige Anklager mente, at ”beviserne ikke fastslår, at præsidenten var involveret i en bagvedliggende forbrydelse relateret til russisk indblanding i valget”, og at, mens det ikke var endeligt konkluderende, så er manglen af sådanne beviser relevant for præsidentens forsæt i forhold til forhindring af rettens gang. Overordnet set skal regeringen for at kunne opnå og få medhold I en dom for forhindring af rettens gang skulle bevise uden for nogen rimelig tvivl, at en person, der handlede i ond vilje, indlod sig på forhindring af rettens gang i forhold til igangværende eller påtænkte sager. I gennemgangen af præsidentens handlinger, hvoraf mange fandt sted offentligt, identificerer rapporten ingen handlinger, der ifølge vores vurdering udgør forhindring af rettens gang, havde forbindelse til en igangværende eller påtænkt sag eller skete med

¹ Se Muligheden for at Tiltale og Retsforfølge En Siddende Præsident, 24 Op. O.L.C. 222 (2000).

ond vilje, alt sammen noget, der ifølge ministeriets principper for føderal tiltalerejselse, der er vejledende for beslutninger om at rejse tiltale, skulle bevises uden for enhver rimelig tvivl, at der var tale om forhindring af rettens gang.

Status for Ministeriets Gennemgang

Ifølge de relevante regulativer vil Den Særlige Anklagers rapport være en "fortrolig rapport" til justitsministeren. Se Den Særlige Anklagers Kontor, 64 Fød. Reg. 37,038, 37,040-41 (9. juli, 1999). Men, som jeg tidligere har nævnt, er jeg opmærksom på den offentlige interesse i sagen. Derfor er det mit mål og min hensigt at offentliggøre så meget af Den Særlige Anklagers rapport, som jeg kan i overensstemmelse med relevante love, regulativer og ministeriets politik.

Baseret på mine drøftelser med Den Særlige Anklager og min indledende gennemgang, så står det klart, at rapporten indeholder materiale, der er eller kunne være underlagt de føderale retsplejeregler 6(e), der begrænser brugen og offentliggørelsen af information, der relaterer sig til sager, der "fremlægges for en anklagejury". Fød. R. Krim. P. 6(e)(2)(B). Regel 6(e) begrænser generelt offentliggørelsen af bestemte anklagejuryoplysninger I en strafferetlig undersøgelse og retsforfølgelse. Id. Offentliggørelsen af 6(e) materiale ud over de strenge begrænsninger indeholdt i reglen er under visse omstændigheder en forbrydelse. Se, fx, 18 U.S.C.

§ 401 (3). Denne begrænsning beskytter anklagejuryens retsforhandlingers integritet og sikrer, at anklagejuryens unikke og uvurderlige undersøgelsesbeføjelser kun bliver brugt til deres tilsigtede funktioner inden for strafferetsplejen.

Givet disse begrænsninger afhænger tidsplanen at behandle rapporten til dels af, hvor hurtigt ministeriet kan identificere 6(e)-materialet, der ifølge lovgivningen ikke kan offentliggøres. Jeg har anmodet om Den Særlige Anklagers hjælp til at identificere al 6(e)-information i rapporten hurtigst muligt. Jeg skal ydermere identificere alle oplysninger, der kan påvirke andre igangværende sager, herunder dem, som Den Særlige Anklager har henvist til andre kontorer. Så snart den proces er overstået, vil jeg hurtigt kunne gå videre med at afgøre, hvad der kan blive frigivet i henhold til gældende love, regulativer og ministeriets politik.

Som jeg observerede I min indledende underretning, så foreskriver Den Særlige Anklagers regulativer, at "justitsministeren kan bestemme, at offentliggørelsen af" underretninger til jeres respektive komitéer "ville være i offentlighedens interesse." 28 C.F.R. 600.9(c). Det har jeg afgjort, og jeg vil fremlægge dette brev for offentligheden, efter I har modtaget det.

Med venlig hilsen,

William P. Barr
Justitsminister